

Stalinismin ja äärioikeiston liitto

**Kansanrintamapolitiikan taustoista ja sen
tämän päivän ilmentymästä Suomessa**

Marxilainen Työväenliitto

Julkaisija: Marxilainen Työväenliitto, 2002
PL 236, 06101 PORVOO
mtl@mtl-fi.org,
<http://www.mtl-fi.org>

Sisällys

Johdanto	5
KTP hajoaa	8
Marxilainen Työväenliitto ei yhdy KTP:n ja sen oikeistolaisten liittolaisten vaaliyhteistyöhön	12
1. Mikä KTP:n ja kumppaneiden mukaan Suomessa on pielessä?	13
2. Mitä KTP:n ja kumppaneiden mukaan pitäisi tehdä?	22
3. Minkälaista yhteistyötä linjamuistion kirjoittajat haluavat?	31
4. Miksi koko linjamuistio on pielessä?	36

Johdanto

Kommunistisen Työväenpuolueen Helsingin piiri on mukana perustamassa uutta vaalipuoluetta yhdessä Vapaan Suomen Liiton, Perussuomalaisten ynnä muiden oikeistolaisten ja äärioikeistolaisten kanssa. Tämän vuoden alussa KTP esiintyi suunnitelmissaan vielä yhtenäisenä ja ehdotti Marxilaiselle Työväenliitollekin osallistumista kyseiseen yhteistyöhön. Saimme tuolloin kyseisen kansanrintaman valmistelevan linjamuistion arvioitavaksemme. Arvostelimme linjamuistiotta voimakkaasti ja tuomitsimme yhteistyön äärioikeiston kanssa. Koska valmisteluja ei vielä silloin ollut julkistettu, lähetimme vastineemme vain KTP:lle sekä eräille yksittäisille KTP:n jäsenille.

Pian tämän jälkeen alkoi tapahtua. Useampi hätäantynyt KTP:läinen otti meihin yhteyttä. Osoittautui, että KTP:ssä vallitseekin kaksi linjaa: toinen tuomitsee uuden vaalipuolueen rakentamisen ja toinen on siinä mukana. KTP:n keskusneuvoston enemmistö hylkäsi 23.3.2002 puheena olevat yhteistyökuviot ja vapautti puolueen pääsihteerin Heikki Männikön sekä Työkansan Sanomien päätoimittajan Reijo Katajarannan tehtävistään.

Mutta KTP:n enemmistöä ei haittaa se, että puolue tekee yhteistyötä äärioikeiston kanssa. Suurempi huolenaihe on se, että rekisteröitävä uusi vaalipuolue syrjäyttäisi KTP:n. Puolueen koko Helsingin piiri on mukana perustamassa uutta vaalipuoluetta äärioikeistolaisten kanssa, tässä joukossa myös entiset pääsihteeri ja päätoimittaja. Siitä huolimatta KTP ei ole erottanut ketään puolueen jäsenyydestä tämän yhteistyön vuoksi. KTP:n jäsenyydelle ei siis ole esteenä se, että tekee yhteistyötä äärioikeiston kanssa. Se näyttää ennemminkin olevan vallitseva kanta.

Ranskan presidentinvaalit 21.4. nostivat äärioikeiston taas otsikoihin. Sitä seuraavat päivät nostivat äärioikeiston vastaiset suurmielensoitukset otsikoihin. Osa KTP:stä on vuoden 2003 eduskuntavaaleissa yhteistyössä äärioikeiston kanssa, toinen osa suvaitsee tämän. Jos äärioikeisto menestyy — minkä se tällöin tekee osin ns. kommunistienkin äänillä — kummalla puolella barrikadeja KTP seisoo vaaleja seuraavissa äärioikeiston vastaisissa mielenosoituksissa? Jos puolue on johdonmukainen ja pysyy äärioikeistolle uskollisena vaalien jälkeenkin — vaipukoon historiaan! Jos puolue kääntää takkinsa ja yrittää yhtyä äärioikeiston vastaisiin mielenosoituksiin — heidän on syytä tietää, että opportunistiset takinkääntäjät eivät hirveän suurta kansansuosiota nauti.

KTP:n Helsingin piiri on julkistanut vaalisuunnitelmansa, ja me julkistamme maaliskuun alussa KTP:lle lähettämämme vastineen heidän linjamuistionsa, joka siis edelleen pätee täysin uuteen vaalipuolueeseen sillä erotuksella, että koko KTP ei ole menossa puolueeseen mukaan. Se koskettaa kuitenkin koko KTP:tä vielä sikäli, että puolue ei ole sanoutunut irti yhteistyöstä äärioikeiston kanssa periaatteessa. Ensin kehotamme lukemaan toveri Mizarasin 14.4. kirjoittaman

viestin, jossa perustellaan, miksi KTP toimii niin kuin toimii.

29.4.2002

KTP hajoaa

Viime päivinä olemme saaneet tietää jotakin, joka oli jo pitkään odotettavissa. Suomen toinen niin sanottu kommunistinen puolue KTP on hajoamassa. Julkisuuteen tulleen kirjeen mukaan osa KTP:sta, vastoin puolueen enemmistön tahtoa, solmi vaaliliiton äärioikeistolaisten voimien kanssa uskollisena stalinismin petolliseen kansanrintamapolitiikkaan. KTP:n entisen pääsihteerin Männikön mukaan uusi kansanrintama äärioikeistolaisten kanssa taistelee hallituksen ”EU:n- ja uusoikeistolaista politiikkaa” vastaan.

Kansanrintamapolitiikalla on vanhat luokkien välistä kompromissia tavoittelevat perinteet. Stalin lanseerasi kansanrintamansa Kiinan kuomintangin kanssa pettäen proletariaatin vallankumousta. Sitä seurasi 30-luvulla Euroopan maat mm. Ranska, Espanja ja Kreikka. Monet vallankumoukset kukistettiin verisestikin kansanrintamapolitiikan ansiosta.

Stalinistinen byrokraatia, joka jarrutti sosialismiin siirtymisen vuosikymmeniksi Neuvostoliitossa, on sen kaatumisen syytä. Kommunistiset puolueet, jotka olivat byrokratian ulkopoliitiikan asiamiehiä, jäivät sen jälkeen orvoiksi. Jotkut

niistä, jotka edustivat eurostalinistista suuntausta, vaihtoivat nimensä ja lähestyivät perinteistä sosiaalidemokratiaa ja ne jotka eivät suostuneet tällaiseen muutokseen muuttuivat lahkokunniksi. Viimeksi mainitut pitävät kiinni edelleen stalinismin aakkosista kuten kansanrintamat, sosialismi yhdessä maassa jne. Koska sosialismia ei enää ole, nämä puolueet taistelevat kapitalismista yhdessä maassa, EU:sta itsenäisestä porvarillisesta valtiosta ja näin ollen muuttuvat nationalistisiksi puolueiksi. Koska on vaikea löytää tänä päivänä itsenäistä porvarillista Suomea puolustavia porvariryhmiä, niitä pitää hakea vaikka äärioikeistosta. Tällä tavalla syntyi KTP:n, Vapaan Suomen Liiton ja Perussuomalaisen yhteistyö.

Männikön kirjeen mukaan (katso esim. luokkataistelu-sähköpostilistalta osoitteesta <http://groups.yahoo.com/group/luokkataistelu/message/582>) KTP ei hyväksynyt moisia toimia, vaikka niitä on värkätty viime kunnallisvaalien ajoista lähtien. Kuitenkaan KTP ei ryhtynyt tähän asti minkäänlaisiin toimiin pääsihteerinsä ja hänen kumppaneiden kurinpallauttamiseksi. Männikkö vakuuttaa meitä, että ainoa puolueen toimenpide tuli vasta nyt 23.3.02 ja se tarkoitti käytännössä, että Männikkö ja Katajaranta on vapautettu pääsihteerin ja Työkansan Sanomien päätoimittajan paikoista.

Miksi KTP ei hyväksynyt sellaista politiikkaa, joka on sen omien periaatteiden mukainen ja vastaa kaikkea sitä, mistä puolue on tähän asti taistellut? Olisiko kenties joku pieni aavistus, että tämän päivän äärioikeistolaiset kumppanit saattavat olla huomisen päivän työläisten teurastajia? Ei, ei lainkaan siksi. Männikkö ihmettelee itsekin puolueensa käyttäytymistä, mutta lopuksi ymmärtää että, ”Heillä on pelko siitä, että tällainen yhteisrintama, joka joudutaan rekisteröimään myös puolueeksi, vähitellen syrjäyttää kommunistisen puolueen”.

Siis tämä on mennyt niin pitkälle, että osa KTP:sta on sulautumassa puolifasististen ryhmien kanssa yhteen. Uudelle puolueelle hankitaan puoluetoimisto, lehti, puhelin, tietokone jne. Toinen osa jää paikalleen kuihtumaan kun kerran ei ymmärrä Männikön sanomaa eristäytymisestä. Näin Männikkö: ”Nykyisessä tilanteessa on hyvin todennäköistä, että tällainen linja johtaa KTP:n resursseilla pelkästään eristäytymiseen.” Eristäytymiseen mistä, äärioikeistolaisistako?

Kapinallisia KTP ei ole erottanut, kuten tekisi mikä tahansa kommunistinen puolue, jonka demokraattisen sentralismin periaatetta loukataan. Männikön kirjeestä saimme tietää, että puolue virallisesti päätti osallistua vaaleihin itsenäisesti, tai SKP:n kanssa, mutta ”puoluepiirit voivat itsenäisesti päättää osallistuvatko he alueillaan monopolienvastaisen kansanrintaman kehittämiseen myös vaalityön osalta”.

Tällä tavalla KTP:lla on eduskuntavaaleissa kaksi naamaa. Toisella on puolueen omat tunnukset ja toisella puolueen Helsingin piirin ja äärioikeistolaisten tunnukset. Kaksoisjäsenyyskin on nyt mahdollista, joku voi olla äärioikeistolaisten kanssa perustetun puolueen jäsen ja samalla KTP:n Helsingin piirin jäsen; nämä kaksi asiaa ei heidän mielestään sulje pois toisiaan, miksipä sulkisi.

Uusi puolue aikoo osallistua vappuun, ja siksi kutsuu jäseniään mukaan omilla tunnuksilla ja järjestölipuilla. Yksi asia jäi selvittämättä, mitkä ne tunnukset ovat ja minkä väriset liput ovat.

Kova on KTP:n hinku saada Tiainen läpi eduskuntavaaleissa hinnalla millä hyvänsä. Siihen koskiskelevat Vapaan Suomen Liiton ja Perussuomalaisen olemattomia ääniä. Lopulta voi käydä kuitenkin niinkin, että eduskuntaan, joka on heille

niin kuin demokratian pyhättö, nousee Vistbacka ”kommunistien” äänillä.

Dimitris Mizaras
14.4.2002

**Marxilainen Työväenliitto ei yhdy KTP:n ja
sen oikeistolaisten liittolaisten
vaaliyhteistyöhön**

**MTL:n vastine KTP:n kansanrintaman
linjamuistioon 12.3.2002**

Kommunistinen Työväenpuolue on erään porvoollaisen jäsenensä kautta saattanut tietoomme vuoden 2003 eduskuntavaaleja varten valmisteltavan linjamuistion, joka on tehty syksyllä 2001 ja josta meillä on käytössämme otsikon mukaan kolmas versio. Tätä linjamuistiota KTP ei valmistelee yksin, vaan mukana on muitakin puolueita ja järjestöjä. Linjamuistion lopussa olevan nimiluettelon perusteella voimme päätellä, mitä puolueita valmisteluissa on mukana, mutta varmaa tietoa meillä ei tästä ole, sillä muistiossa ei mainita ainuttakaan puoluetta tai järjestöä nimeltä. Ainakin seuraavat järjestöt paljastuvat olevan KTP:n lisäksi linjamuistion valmistelussa mukana: Yhteisvastuun Suomi, Ei EU:lle -kansanliike, Vapaan Suomen Liitto, Perussuomalaiset, Remonttiryhmä, Suomi-ei-EU-kansalaisfoorumi ja Vaihtoehtoväki. Pyydämme KTP:tä korjaamaan ja täydentämään listan, jos havaintomme osoittautuu virheelliseksi.

1. Mikä KTP:n ja kumppaneiden mukaan Suomessa on pielessä?

Linjamuistion toisessa, perusteluosassa kerrotaan syitä siihen, minkä takia puheena oleva linjamuistio ylipäänsä on kirjoitettu. Alaotsikko *Kansalaisten huoli* kertoo seuraavaa:

”Kansalaisilla on huoli Suomen kansan tulevaisuudesta.” Emme epäile tätä yhtään. ”Nykytilanteessa Suomi on EU:n kautta sidottu ylikansalliseen päätösvaltaan.” Pitää paikkansa. ”On huoli siitä, että on luovuttu itsenäisyydestä ja perustuslain tarkoittamasta täysivaltaisuudesta.” Nyt alkaa jo mennä pieleen. Tämän ymmärtäisi, jos linjamuistion olisivat tehneet vain alussa luetellut oikeistopuolueet, mutta kun mukana on kommunistiseksi itseään kutsuva puolue, tuntuu uskottomalta, että heidän suurin huolensa kohdistuu itsenäisyyttä ja perustuslaillisuutta käsitteleviin kysymyksiin. Allekirjoittaessaan tämän KTP yrittää väittää, että Suomi oli ennen EU-jäsenyyttä täysivaltainen niin, että kommunistitkin olisivat pystyneet edistämään tavoitettaan perustuslaillisin keinoin. Ikään kuin se, että porvaristo on valmis luopumaan itsenäisyydestään, haittaisi jotenkin enemmän työväenluokkaa kuin se, että porvaristo olisi vain kansallista. Tämä lause huokuu luottamusta porvarilliseen demokratiaan, aivan kuin se riittäisi myös KTP:lle.

”Suomalaisilla on huoli siitä, että on luovuttu omasta valuutasta ja sen myötä omasta talouspolitiikasta, on luovuttu omasta rauhantahtoisesta puolueettomuuteen nojaavasta ulkopolitiikasta.” Jos suomalaiset ovat valuutastaan huolissaan, kumpuaa tämä huoli lähinnä markan symboliarvosta. Jokainen rivikansalainen, jonka olemme kuulleet euroa kommentoivan, on ennen muuta painottanut sitä, että eurorahat näyttävät leikkirahoilta. Hyvin harva mainitsee talous-

politiikkaa. Vain nationalistit itkevät symbolisen valuutan perään. Suomen talouspolitiikka oli yhtä oikeistolaista jo ennen markasta luopumistakin. Aivan eri asia tietenkin on se, että markasta luopuminen tapahtui perustuslain vastaisesti. Tätä emme tietenkään hyväksy, sillä jos porvaristo tässä rikkoo perustuslakia on se aivan sama kuin jos porvaristo kaivattaisi demokraattisia oikeuksiamme perustuslain vastaisesti. Vastustamme porvariston rikkomuksia perustuslakia vastaan tämän vuoksi, koska puolustamme demokraattisia vapauksia. Itse kysymykseen siitä, näyttääkö markka mukavamalta kuin euro, ei kommunistien tarvitse vaivautua vastaamaan. Sillä ei ole merkitystä. Onko Suomen talouspolitiikan suunta muuttunut euron käyttöönoton myötä — vai onko euroon siirtyminen vain yksi osa tätä talouspolitiikkaa, joka aloitettiin jo 1980-luvulla? Tämä on olennaisin kysymys käsiteltäessä valuuttakysymystä. Kun KTP nyt kerran valittelee menetettyä omaa talouspolitiikkaa, he voisivat kertoa meille, miten tämä talouspolitiikka ennen euroon siirtymistä paransi työväenluokan asemaa. ”Oman talouspolitiikan” perään itkeminen on sama kuin sanoisi: Vaadimme, että Suomen työläisiä piiskaavat suomalaiset porvarit, mutta eivät ulkomalaiset.

Mitä tulee rauhantahtoiseen ulkopolitiikkaan, on tässäkin syytä miettiä, mitä tällä ulkopolitiikalla tarkoitetaan. Vuodesta 1918 vuoteen 1945 Suomen ulkopolitiikka oli kaikkea muuta kuin rauhantahtoista. Tämän jälkeen aina vuoteen 1991 saakka se edusti tätä paljon puhuttua rauhantahtoisuutta. Vuodesta 1991 rauhantahtoisuus on asteittain kadonnut. Mikä selittää nämä muutokset? Tietenkin itänaapurimme oloissa tapahtuneet rajut käännteet. 1910-luvulla Suomen oikeistolainen porvaristo oli liittoutunut Saksan kanssa. Sosialistinen vallankumous Venäjällä sai sekä Saksan että Suomen porva-

riston huolestumaan vallankumouksen leviämisestä. Suomen oikeisto oli innolla Saksan kumppanina, yhdessä Saksan kanssa olisi mahdollista lyödä Neuvostoliitto ja kukistaa vallankumouksen leviäminen. Tämä epäonnistui. Neuvostoliitto osoitautui Suomea ja Saksaa vahvemmaksi. Toisaalta Neuvostoliitossa 1920-luvun puolivälin tietämillä lähtien tapahtuneet sisäpoliittiset muutokset takasivat sen, että vaikka Neuvostoliitto olikin toisen maailmansodan jälkeen voimakkaampi kuin eurooppalaiset imperialistit, stalinistinen järjestelmä ei kuitenkaan tukenut työväenluokan itsenäistä vallankumouksellista taistelua muissa maissa. Päin vastoin, se pystytti sinne tänne byrokraattisia liittolaisvaltioitaan, mutta tukahdutti vallankumouksia. Nämä kaksi seikkaa yhdessä — Neuvostoliiton voimakkuus ja sen pyrkimys estää todellisia vallankumouksia tapahtumasta — johtivat Suomen porvariston päätyämään rauhanomaiseen ulkopoliitiikkaansa, joka lähti siitä realiteetista, että Neuvostoliitosta on mahdollisimman vähän haittaa heikolle maallemme silloin, kun sen annetaan olla rauhassa. Ja toisaalta porvaristo tällä ovelalla ”rauhan” politiikallaan hyötyi taloudellisesti edullisesta idänkaupasta. Suomalainen bonapartistinen kapitalismi nojasi toisella jalallaan stalinistiseen byrokratiaan ja toisella kapitalistisiin tuotantosuhteisiin. Tämän mahdollisti stalinistinen teoria sosialismista yhdessä maassa (Neuvostoliitossa), minkä ulkopoliitiikkaa kutsuttiin ”rauhanomaiseksi rinnakkaiseloksi”, eli periaatteena oli ”jos sinä et koske minuun, en minäkään sinuun”. Nämä kaikki opit kumoutuivat, kun Neuvostoliitto romahti. Kun aiemmin vain osa porvaristosta — ne, jotka puhuivat suomettumisesta — halusi suuntautua länteen, nojaa porvaristo länteen nyt molemmilla jaloillaan. Tyhjän päällä seisoo se, joka itkee menetetyn itään suuntautuneen kastin perään ja toivoo porvariston soveltavan sellaista ulkopoliitik-

kaa, jolle ei ole enää maailmanpoliittista perustaa.

Imperialistisen maailman 1970-luvulla kokema taloudellinen kriisi johti talouspolitiikan suunnan muuttamiseen, keynesiläisestä elvytyspolitiikasta siirryttiin uusliberalistiseen finanssitalouteen. Imperialistit ymmärsivät, että elleivät ne saa alistettua ”sosialistista leiriä” taloudellisiksi siirtomaikseen, ne ovat itse pian mennyttä kalua. Alkoi Yhdysvaltain aggressiivinen Tähtien sota -politiikka, jonka seurauksena Neuvostoliiton talous ajautui suuriin vaikeuksiin ja joka oli edesauttamassa Neuvostoliiton romahtamista. Tähän samaan aggressiiviseen valloituspolitiikkaan liittyy Suomessakin rauhanomaisesta ulkopoliitiikasta luopuminen. Porvaristo ei edes Kekkonen kaudella luopunut haaveistaan kukistaa Neuvostoliitto, mutta koska he eivät olleet siihen riittävän vahvoja, he päättivät pitää turpansa kiinni ja hyödyntää idänkauppaa niin kauan kuin sitä riitti. Kun Neuvostoliitto hajosi, ei valloituspyrkimyksiä enää tarvinnut salailla eikä kukaan enää pidätellyt porvaristoa liittymästä lännen imperialisteihin.

Olisiko Suomen porvaristo voinut menetellä toisin, olla liittymättä Venäjän alistamiseen tähtäävään länsiliittoumaan 1990-luvun alussa? Olemme nähneet, miten käy niille maille, jotka eivät tähän suostu: Irak, Jugoslavia jne. Kun nämä olivat vaihtoehdot, on itsestään selvää, että porvaristo teki itselleen suosuisan sopimuksen ja liittoutui lännen kanssa. Tarkasteltuamme asiaa tältä pohjalta, suurvaltasuhteiden kannalta, on aiheellista kysyä: Voiko Suomi palata rauhanomaiseen ulkopoliitiikkaan? Salliiko sijaintimme Venäjän rajanaapurina tämän? Tai tarkennetaan kysymystä: Onko Suomen *porvaristolla* mahdollisuuksia palata rauhanomaiseen ulkopoliitiikkaan? Onko rauhanomaiseen politiikkaan palaaminen tässä vaiheessa mahdollista enää millään muulla kuin sosialistisella vallankumouksella? Tulevatko ulkovallat suhtautumaan Suomeen

tämän jälkeen rauhanomaisesti? Nämä kysymykset linjamuistio sivuuttaa täysin ja käsittelee Suomea homogeenisena kansana, joka ei ole jakautunut luokkiin ja jonka edut ovat yhdenmukaiset.

Linjamuistio jatkaa: ”Kansalaiset on syrjäytetty päätöksenteosta ja eduskunta on käyttänyt kansalaisten sille antamaa valtaa perustuslakien vastaisesti vallan luovuttamiseksi pois Suomesta. Ihmisillä on huoli kansanvallan toteuttamisesta, laillisuudesta ja yhteiskunnallisesta oikeudenmukaisuudesta.” Jos kansalaiset on syrjäytetty päätöksenteosta, edellyttää tämä, että kansalaisilla on joskus ollut mahdollisuus osallistua päätöksentekoon. Linjamuistio antaa näin ymmärtää, että parlamentarismi olisi antanut kansalaisille tämän mahdollisuuden. Vaan onko näin? Porvarillinen demokratia on hyvin kestävä yhteiskunta juuri sen vuoksi, että se onnistuneesti hämää kansalaisia näkemästä sitä, että kansalla ei todellisuudessa ole parlamentarismissä järjestelmässä kuin nimellistä valtaa. Silloin, kun kapitalistisella yhteiskunnalla menee hyvin ja talous on nousussa, on porvaristolla mahdollisuus antaa kansalle demokraattisia oikeuksia ilman, että sen oma asema vaarantuu. Näin kansa pysyy tyytyväisempänä. Mutta silloin, kun koittaa kapitalistisen järjestelmän kriisi, nämä demokraattiset oikeudet poistetaan: Vuonna 1914 alkoi ensimmäinen maailmansota, samaan aikaan alkoi sotasensuuri ja monissa maissa vallankumoukselliset kansanedustajat vangittiin. Sensuuria ja vangitsemisia jatkui aina toiseen maailmansotaan asti, ja sodan aikana otetta vain kiristettiin. Toisen maailmansodan jälkeen, kun kapitalistinen yhteiskunta onnistui vakauttamaan itsensä, saattoi näyttää siltä, että parlamentarismia kautta kansalaisilla olisi ollut mahdollisuus todellakin vaikuttaa johonkin. Kuitenkin jo 1960-luvulla kysyttiin: ”Missä on se valta joka puuttuu eduskunnalta?” Vastaukseksi tar-

jottiin Suomen 20 rikkainta perhettä. Nyt, kun kapitalismi on taas ajautunut kriisiin, on itsestään selvää, että ylellisyyttä eli demokraattisia oikeuksia kavennetaan. Samalla eduskunnan vähäistä sananvaltaa kavennetaan entisestään. Porvarillisen luokkayhteiskunnan demokraattiset kulissit ohenevat kovaa vauhtia. Onko tämä se ilmiö, jota linjamuistiossa kutsutaan kansalaisten syrjäyttämiseksi päätöksenteosta? Jos näin, miksi linjamuistiossa ei puhuta asioista niiden oikeilla nimillä?

”Demokratian puute ja kansalaisten syrjäyttäminen päätöksenteosta, globaalin epäoikeudenmukaisuuden politiikka, työttömyys, köyhyys, nälkä, julkisen sektorin alasajo ja velkaongelma, ekologinen kriisi, huumausaineiden käytön lisääntyminen, rikollisuus ja väkivallan kierre maailmalla ovat kaikkien kansojen yhteisiä huolenaiheita. Naisten, vanhusten ja lasten asema on monissa maailman maissa huonontunut.” Tästä tuskin kukaan on eri mieltä. (Sen sijaan eri mieltä voi olla seuraavasta: ”Eettisten periaatteiden kunnioittamattomuus suhtautumisessa ihmisiin ja luontoon *ovat tulleet yleisiksi.*” Kursivointi on meidän. Tämä antaa ymmärtää, että myös porvaristo olisi joskus kunnioittanut eettisiä periaatteita. Missä, milloin? Miksi meille ei ole kerrottu siitä?) Mutta mitä linjamuistiossa esitetään näiden ongelmien korjaamiseksi? ”Pienenä maana voimme puuttua näihin ongelmiin omassa maassamme ja myötävaikuttaa siihen, että kansainvälinen yhteisö toimisi näiden ongelmien korjaamiseksi kun nyky-suuntaus niitä pahentaa.” Eli ongelmien korjaamiseksi ei tarvita yhteiskunnan muuttamista, ainoastaan vetoamista nykyisiin vallassaoleviin, että nämä parantaisivat tapansa. Läpensä reformistista puppua! Mainitut ongelmat johtuvat nimen omaan siitä, että maailmassa on vallitsevana yhteiskuntajärjestelmänä kapitalismi ja sen imperialistinen vaihe. Ilman yhteiskunta-

järjestelmän muuttamista emme voi korjata näitä ongelmia. Että ihan vetoamalla kansainväliseen yhteisöön... Eivätkö linjamuistion kirjoittajat ole tajunneet sitä, että ”kansainvälinen yhteisö” on se sama roistokopla, joka riistää työläisiltä ensin selkänahan ja sitten työpaikan, leikkaa pois sosiaaliturvan ja raiskaa häikäilemättömästi demokraattiset oikeutemme? Juuri mainittu kansainvälinen yhteisö on kaikkien yllä lueteltujenkin ongelmien takana. Sen sijaan, että KTP osallistuu tällaista soopaa sisältävien linjamuistioiden laatimiseen ja kansainväliseen yhteisöön vetoamiseen, tulisi sen — kuten MTL tekee — auttaa kansaa ymmärtämään ja kehittämään vaatimuksia, joissa hallitusta vaaditaan sanoutumaan irti tästä roistokoplasta ja tuomitsemaan sen muita maita kohtaan tekemät vääryydet. Ellei hallitus tähän suostu, joutaa sellainen hallitus vaikka kaadettavaksi.

Seuraavana alaotsikkona linjamuistiossa on *Mistä tämä johtuu?* jossa kerrotaan seuraavaa: ”Suomalaiset olivat tyytymättömiä lamapolitiikkaan. Huono politiikka sai kansan kääntämään selkensä kotimaisille päättäjille. Tätä käytettiin hyväksi EU-jäsenyyden läpiviemiseen lupaamalla sen tuovan paremman tulevaisuuden ja turvallisuutta. Huono politiikka oli kuitenkin seurausta integraatiosuuntauksesta. Jos 1990-luvun laman aikana olisi valittu toinen suunta ja työllisyyttä olisi elvytetty, työttömyys olisi ollut alempi ja konkurssit vähäisemmät. Näin ei tehty, koska Suomea valmisteltiin ennakolta EU:iin. Laman jälkeen kansan toimeentuloon ja hyvinvointipalveluihin kohdistuvien menojen leikkauksia vielä tehostettiin Suomen sopeuttamiseksi EU:n talous- ja rahanliittoon ja euron käyttöönottoon. Tämä aiheutti, että työttömyyttä ei saatu tehokkaasti alennettua ja vähävarainen kansanosa, johon leikkaukset olivat voimakkaimmin kohdistuneet, ei ehtinyt hyötyä talouden korkeasuhdanteesta ennen

sen kääntymistä laskusuhdanteeksi.” Luimmeko oikein? Pitikö tämän kertoa, mistä yllämainitut ongelmat johtuvat? Tässä kappaleessahan vain lueteltiin lisää seurauksia kertomatta ainnuttakaan syytä. Mistä lama johtui? Mistä huono politiikka johtui? Mistä EU-jäsenyyden sekä talous- ja rahaliiton väkisin runnominen johtui? Mistä integraatiopolitiikka johtui? Miten olisi voitu valita toinen suunta työllisyyden elvyttämiseksi? Miksi linjamuistiossa ei kerrota, mistä nämä johtuvat?

Elvytyspolitiikka, jota linjamuistio niin kovasti mainostaa, oli keynesiläisyyden aikaista politiikkaa. Tästä luovuttiin jo 1970-luvulla, kun oli käynyt täysin selväksi, että kapitalistinen järjestelmä ei pysy pystyssä keinoitekoisen elvyttämisen avulla. Massiiviset julkisen talouden hankkeet eivät estäneet inflaatiota syömästä pohjaa säännellyltä valuuttajärjestelmältä. 1970-luvun kriisin jälkeen keynesiläistä talouspolitiikkaa ei enää ollut mahdollista toteuttaa, koska sen keinot oli käytetty loppuun, ja piti siirtyä uusliberalistiseen finanssi-globalisaatioon. Kun uusliberalismi ajautui sekin kriisiin 1990-luvun vaihteessa (vaikka keynesiläisen politiikan aikana luotujen rakenteiden purkaminen oli vielä useissa maissa pahasti kesken), ei kuitenkaan ollut enää mitään mahdollisuuksia ottaa uudelleen käyttöön jo kertaalleen loppuun kulutettua elvytyspolitiikkaa, semminkin kun keynesiläinen politiikka oli mahdollista ainoastaan Neuvostoliiton olemassaolon ja kauhun tasapainon vuoksi. Kun Neuvostoliitto romahti samalla, kun länsimaat rypivät lamassa, olisiko mikään elvytyspolitiikka kyennyt auttamaan yhtään mihinkään?

Mutta Suomessa toteutettiin tietoisesti toisenlaista politiikkaa. Uusliberalismiin siirtymisestä käytettiin meillä nimeä ”hallittu rakennemuutos”, ja vuodet 1991–1993 osoittivat käytännössä, kuinka hallitsematon tämä rakennemuutos oli. Erottamattomana osana tätä rakennemuutosta olivat erilaiset

EU-, EMU- ja Nato-kytkökset. Se, että työllisyys ei 1990-luvun alun jälkeen ole kohentunut kuin nimellisesti vaikka tuotanto on kasvanut hurjasti, osoittaa, että rakennemuutos on ollut pysyvä eikä sitä kapitalistisen yhteiskunnan oloissa enää voida peruuttaa. Pysyvän työttömyyden korjaamiseksi (ja pysyvä työttömyys on vallitsevana ilmiönä kaikkialla maailmassa) ei auta mikään muu kuin kapitalistisen yhteiskuntajärjestelmän kumoaminen ja sosialistisen yhteiskunnan rakentaminen. Linjamuistio ei luo tätä visiota lainkaan.

Linjamuistio jatkaa alaotsikolla *EU ja euro eivät ole ratkaisu*: ”Euroopan unionia perustellaan rauhan rakentamisella Eurooppaan ja kansallisuuksien ristiriitojen poistamisella lakkauttamalla kansallisvaltiot. EU on kuitenkin osa rahan valtaan perustuvaa globalisaatiota, jossa unionin ulkopuolisen maiden ohella sen jäsenmaista, kuten Suomesta, tehdään siirtomaita, alistetaan uskolonialismille” (tässä kohdassa pitäisi varmaan olla piste) ”EU rakentuu suuryritysten vallalle ja ylikansallinen päätös- ja rahanvalta syventää eriarvoisuutta ja synnyttää kansoissa voimakkaan vapauden kaipuun ja pyrkimyksen päästä irti EU:n määräysvallasta. Euro on iso askel kohti liittovaltiota, josta sen toteutuessa kansojen on enää vaikea vapautua itsenäisiksi. Turvallisuuden sijaan EU tuo turvattomuutta, kun on asetuttaessa tukemaan suurvalta EU:n ulkopoliittikkaa luovuttu ulkopoliittikkamme peruslinjasta, jossa on lähdetty puolueettomuudesta suurvaltojen eturistiriidoissa ja asettumisesta rauhan puolesta sota vastaan.”

Kappaleesta huokuu muun muassa sellainen ajatus, että EU on satunnainen ilmiö, tällä kertaa kokeiltavana oleva ratkaisu, jonka porvarilliset valtiot voisivat halutessaan lakkauttaa milloin tahansa. Jälleen kerran linjamuistiosta on unohdettu syy- ja seurausanalyysi kokonaan ja rakennettu teksti pelkki-

en iskulausemaisten toteamusten varaan. Tietenkin EU on osa rahan valtaan perustuvaa globalisaatiota, mutta missä ovat tämän globalisaation juuret, onko EU erottamaton osa tätä globalisaatiota ja mitä olisi tehtävissä tämän rahan valtaan perustuvan globalisaation murskaamiseksi? Tästä olemme jo kirjoittaneet paljon yllä, joten emme toista. Toinen kappaleesta vaarallisesti huokuva ajatus on se, että tavoitteena olisi itsenäisyys hinnalla millä hyvänsä ja pyrkimys eroon kaikenlaisista liittovaltioista. Linjamuistiossa ei tehdä selväksi, mikä on kirjoittajien kanta Euroopan Sosialistiseen Liittovaltioon, mikä olisi äärimmäisen tärkeää määritellä. Pyydämmekin KTP:tä määrittelemään meille ja koko Suomen työväenluokalle kantansa tähän kysymykseen. Pyrkiikö KTP itsenäisyyteen vaikka porvarillisen valtion rajojen sisällä, jos liittovaltio uhkaa? Tekeekö se näin myös silloin, jos useassa EU-maassa toteutuu sosialistinen vallankumous ja nämä maat alkavat rakentaa sosialistista liittovaltiota? Kummassa leirissä KTP silloin haluaa Suomen olevan — porvarillisten nationalistien vaiko sosialististen internationalistien? Tietenkin EU:n politiikka herättää Euroopan kansoissa voimakkaita EU:n vastaisia reaktioita, sen olemme huomanneet jo usean huippukokouksen yhteydessä, mutta eikö nämä reaktiot pitäisi kanavoida sosialististen eikä nationalististen vaatimusten taakse?

2. Mitä KTP:n ja kumppaneiden mukaan pitäisi tehdä?

Yllä luetelluista perusteluista — kuten niitä linjamuistiossa itsessään kutsutaan — vedettyjä johtopäätöksiä esitellään muistion ensimmäisessä, periaateosassa, johon on kirjattu linjamuiston takana seisovan liiton tavoitteet yleisessä muo-

dossa. Koska perustelutkin osoittautuivat niin perin ontuviksi kuin yltä saatamme lukea, ei ole ihme, että vaatimuksetkin ontuvat: ”Liiton tarkoituksena on toimia Suomen täysivaltaisuuden perustuslaissa edellytetyn eli valtiollisen itsenäisyyden, kansanvallan ja laillisuuden puolesta tavoitteena laajentaa kansan demokraattisia oikeuksia ja vapauksia” sekä ”rauhantahtoisen ulkopoliittisen puolueettomuuden — — ja sodan ja välivallan” (pitäisi varmaan olla väkivallan) ”kierteen katkaisemiseksi” että ”oman rahan, itsenäisen raha-, talous-, alue- ja maatalouspolitiikan puolesta” mutta myös ”sosiaalisen oikeudenmukaisuuden puolesta kansamme, myös syrjäytetyn kansanosan, hyvinvoinnin edistämiseksi ja talous- ja yhteiskuntapolitiikan perussuunnan muuttamiseksi.” Näiden lisäksi tavoitteita on muitakin, mutta ne ovat tarkastelumme kannalta toisarvoisia, joten emme käsittele niitä.

Yhtä kaikki, tavoitteet ovat yleiskuvaltaan porvarillis-nationalistisia. Sellaisia, jotka olisivat olleet edistyksellisiä tavoitteita 1800-luvun alussa, mutta eivät enää 2000-luvun Suomessa. Koska yhdessäkin linjamuistion lauseessa ei mainita sanallakaan sosialismia tai vallankumousta, on meidän tehtävä se oletamus, että kaikki nämä tavoitteet pyritään toteuttamaan porvarillisen yhteiskunnan raameissa. Suomen täysivaltaisuudella ja itsenäisyydellä tarkoitetaan tietenkin EU:sta irtaantumista, ulkopoliittisella puolueettomuudella Natosta erossa pysymistä ja omalla rahalla ja talouspolitiikalla EMU:sta irtaantumista. Toisin sanoen KTP tähän epämääräiseen liittoon ajaututtuaan on siirtynyt ei vain reformististen vaan jopa nationalististen vaatimusten taakse.

Mikä ajaa KTP:tä tällaiseen nationalismiin? Eittämättä stalinismin pitkät perinteet venäläisen kansallistunnon kohottajana ja isovenäläisen sovinismin perinteen jatkajana. Mutta tämä pitää soveltaa Suomen oloihin ja lisäksi — kun kerran

kommunisteja ollaan — perustella myös marxilaiselta kannalta. Pekka Tiainen on ollut linjamuistiöryhmässä kirjajana, joten siteeraan Pekka Tiaisen 18.3.2001 Helsingissä pitämää alustusta *Karl Marx ja globalisaatio*, joka on julkaistu *Työkansan Sanomien Kommunisti*-liitteessä 26.4.2001. Tiainen kirjoittaa: ”Lenin vastaa siihen, että se tunnus [Euroopan Yhdysvallat] on väärä, koska se sivuuttaa talouden analyysin. Hän perustelee sen sillä, että Euroopan Yhdysvallat on kapitalismin vallitessa joko mahdoton tai taantumuksellinen, vaikka se on poliittisena tunnuksena oikeutettu. — — Se on siis monopolien ja kapitalistien väliaikainen sopimus, joka on tietenkin mahdollinen, koska ne yhdessä hyötyvät ja tietysti toteuttavat voiton suhdeluvun turvaamista omaksi edukseen. Mutta heti, kun näiden monopolien edut törmäävät toisiaan vastaan, seuraavat uudet ristiriidat.” Tiainen siis kertoo, että koska Euroopan Yhdysvallat on Leninin mukaan taantumuksellinen tunnus, on KTP:nkin vastustettava EU:ta ja vaadittava sen hajoamista. Tiaiselta jäi huomaamatta hänen itsensä referoima kohta: ”— — vaikka se poliittisena tunnuksena on oikeutettu.” Ensin hän siis sanoo, että Lenin oikeutti tunnuksen vaikka pitikin sitä taantumuksellisena, sen jälkeen hän sanoo, että tunnusta ei pidä käyttää. Tiaiselta on lisäksi jäänyt huomaamatta, että Leninin kuolemasta on kulunut jo 78 vuotta, ja hänen kirjoituksensa Euroopan Yhdysvalloista on julkaistu 85 vuotta sitten. Kapitalistinen yhteiskunta on muuttunut paljon sen jälkeen, imperialismikaan ei näyttäydy meille enää samanlaisena kuin 1900-luvun alussa. Tiainen on siis itse unohtanut käyttää taloudellista analyysia EU:n arvioon. Mikäli EU olisi imperialisteille haitaksi, eivät ne kai sitä olisi rakentaneet. Euroopan integraatiota on jatkunut jo 50 vuotta, missä kulkee väliaikaisuuden raja? Leninin aikaan tuotantovälineet ei-

vät olleet vielä kehittyneet sille tasolle millä ne ovat nykyään. Yksi tehdas tuotti yhtä suurkaupunkia tai korkeintaan yhtä maata varten. Nykyään tuotantolaitosten koko ja tuotannonalojen ketjuttaminen ovat sitä suuruusluokkaa, että yhden tehtaan tuotanto riittää useammalle maalle. Kun vielä lisäksi sama ylikansallinen yritys omistaa vaikka koko mantereen tehtaas, on selvää, että sekä tuotannon että markkinoinnin kannalta tällaisille ylikansallisille yrityksille on vain hyötyä liittovaltiokehityksestä. Tämä on 1970-luvulla aloitetun uusliberalistisen finanssiglobalisaation merkitys Euroopan Yhdysvaltojen tunnukseksi. Pääomalla on edelleen kotimaansa, mutta se vieraillee yhä useammin ulkomailla. Suoria siirtomaita ei ole, on vain taloudellisia. Siksi siirtomaasuhteita on yksinkertaistettava vapauttamalla kaupan ja investointien esteitä. Siksi integroidutaan.

Tiainen alustuksesta löytyy toinenkin virheellisesti referoitu viittaus Leniniin. Tiainen referoi kyllä aivan oikein kirjoitessaan ” — — sosialistit eivät voi saavuttaa suurta päämääräänsä taistelematta kaikkinaista kansakuntien sortoa vastaan. Sen vuoksi meidän on ehdottomasti vaadittava, että sortavien maiden sosialidemokraattiset puolueet tunnustaisivat sorrettujen kansakuntien itsemääräämisoikeuden nimenomaan sanan poliittisessa mielessä, mm. oikeuden poliittiseen eroamiseen, sekä puolustaisivat sitä.” Mutta tämän jälkeen Tiainen hairahtuu: ”Mm. ne, jotka puolustavat EU:ia tunnustamatta Euroopan kansoille oikeutta olla itsenäisiä, edustavat eurooppalaisuus-sovinismia. He ovat nostaneet eurooppalaisuuden uudeksi nationalismin lajiksi — — Silloin, kun me toimimme, niin toimimme toki vastaan tällaista kehitystä, sorretun kansakunnan itsemääräämisoikeuden, tässä tapauksessa Suomen itsemääräämisoikeuden puolesta.” Eikö Tiainen lukenut referoimaansa Leninin artikkelia tarpeeksi tarkasti? Ei vain

kirjoituksessaan *Sosialismi ja sota* vaan myös monessa muussa Lenin tähdensi moneen kertaan, että sosialidemokraattien taktiikka riippuu siitä, ovatko he sorrettujen vai sortavien maiden sosialidemokraatteja. Kuten Tiainen siteerasi, sortavien maiden sosialidemokraattien on ehdottomasti puolustettava kansojen oikeutta itsemäärämiseen ja taisteltava sen puolesta, että heidän oma maansa lopettaisi kaikkinaisen vieraiden kansakuntien sortamisen. Mutta Lenin tähdensi myös, että sorrettujen maiden sosialidemokraattien ei pidä yhtyä nationalistien itsenäisyysvaatimuksiin, vaan internationalisteina heidän on puolustettava kansakuntien vapaaehtoista liittymistä. Jos sorretty kansa vaatii itsenäisyyttä, sorretun kansan sosialidemokraatit luonnollisesti tunnustavat tämän oikeuden, mutta heidän tulee agitoida itsenäisyyttä vastaan ja sosialistisen yhteenliittymisen puolesta. Itsemäärämisoikeuden puolustus oli Leninille taktiikka saada kansat vapaaehtoisen yhteenliittymisen taakse, sen itsetarkoituksena ei ollut pilkkoa Eurooppaa ja siirtomaita pieniksi itsenäisiksi länteiksi. Ja kysymys kuuluu: missä suhteessa Suomi on sortava maa, missä suhteessa meidän tulee vaatia itsemäärämisoikeutta? Suomi kuuluu ennemminkin sorrettujen maiden joukkoon, joten eikö meidän pitäisi — Leninin sanoin — huutaa ennemminkin vapaaehtoisen yhteenliittymisen puolesta: ”Mitä pikemmin, sen parempi!” EU:n vastaisen työn ei pidä lähteä nationalistisista teeseistä, vaan tärkeimmäksi vaatimukseksi on nostettava Euroopan Sosialistisen Liittovaltion perustaminen, mikä edellyttää sosialistista vallankumousta aluksi yhdessä mutta pian tämän jälkeen useammassa Euroopan massassa, ja mikä voi tapahtua vain kansojen vapaaehtoisen yhteenliittymisen, so. itsenäisyydestään luopumisen tietä.

Tätä taustaa vasten tarkasteltuna ei ole ihme, että KTP veittää vääriä johtopäätöksiä tehtävistään ja yhtyy nationalistisen

porvariston taantumuksellisiin vaatimuksiin itsenäisyydestä ehdoitta. Hieman alempana muistiossa kirjoitetaan seuraavasti: ”Suomen ja suomalaisuuden puolustaminen kulttuurina ja kansallisen identiteetin perustana on oikeus, joka kuuluu kaikille kansoille.” Olkaamme välittämättä tämän lauseen koomisesta ulkoasusta, jonka mukaan kaikkien kansojen tulisi puolustaa Suomea ja suomalaisuutta, ja keskittykäämme siihen, mitä sillä on kenties oikeasti yritetty sanoa. Jälleen kerran linjamuistiossa, jonka KTP näyttää hyväksyneen, painotetaan vain oikeutta kansalliseen itsemääräämiseen ja kansalliseen kulttuuriin, mutta unohdetaan mainita, että kommunistien ja sosialistien *velvollisuus* on olla internationalisteja, ei nationalisteja. Puolustamme siis oikeutta itsemääräämiseen, mutta agitoimme samalla sosialismiin tähtäävän internationalismin puolesta ja kehotamme Suomen työläisiä luopumaan nationalistisista pyrkimyksistään. Suomen itsenäisyys ja suomalaisen porvariston itsemäärääminehän tarkoittavat periaatteessa vain kansallista kapitalismia, joka nykyoloissa on — paitsi mahdoton toteuttaa — poliittisena tunnuksena mitä taantumuksellisin. KTP ei siis vaadi edes Stalinin tavoin sosialismia yhdessä maassa, vaan heille riittää kapitalismi yhdessä maassa.

Linjamuistiossa jatketaan samaa epämääräisyyttä kolmannessa osassa, jossa konkretisoidaan tavoitteita. Muistiossa kirjoitetaan: ”Kansalaiset ovat pitkään kokeneet tulleen syrjäytetyiksi päätöksenteosta. Tästä johtuu myös äänestämättömyys vaaleissa. Kehityksen suuntaa tulee muuttaa ja kansalaisille saada mahdollisuudet vaikuttaa tärkeisiin asioihin, jotka vaikuttavat jokaisen elämään ja yhteiskuntaan: —” Aivan, äänestämättömyys vaaleissa johtuu siitä, että kansalaiset ovat oppineet huomaamaan, että äänestystulos ei kuitenkaan vaikuta toteutetun politiikan suuntaan millään taval-

la. Tämä on sitä demokraattisten kulissien ohenemista, josta yllä puhuimme, ja jonka takaa paljastuu Bush nuoremman ja Berlusconiin kaltaisia itsevaltaisia johtajia. Mutta vaatimus kehityksen suunnan muuttamisesta — tästä on esitettävä jatkokysymys: reformien vai vallankumousten tietä? Linjamuistio vastaa selkeästi: reformien.

Markkinavoimien määräysvallasta voidaan muistion mukaan irtaantua pienen, lähinnä teknisen reformin avulla: ”Suomen perustuslaki ei tee mahdolliseksi ylikansallista hallintoa eikä anna oikeutta ns. markkinavoimille määrätä poliittisia ratkaisuja. — — Perustuslain mukaisen täysivaltaisuuden toteuttaminen merkitsee irtautumista EU:n ylikansallisesta kansojen itsenäisyyttä loukkaavasta päätöksenteosta ja nöyristelystä.” Toisin sanoen koko toisen maailmansodan jälkeinen integraatiokehitys sekä 1970-luvulta lähtien toteutettu finanssiglobalisaatio voidaan sulkea Suomen ulkopuolelle, kunhan vain irtaannutaan EU:sta. Aivan kuin ulkomaailma ei vaikuttaisi Suomeen sen jälkeen. Samaa porvariston hyväntahtoisuuteen vetoamista kuvastaa seuraava: ”Ylikansallisten komentorakenteiden lakkauttaminen ja palaaminen yhteistyöhön on keskeinen edellytys muutoksen aikaansaamiselle, kaikkien kansalaisten oikeuden turvaavan kansankodin rakentamiselle ja sosiaalisen talouden kehittämiseksi Suomessa, Euroopassa ja maailman laajuisesti. Ylikansallisten yhtiöiden taloudellinen valta on syvässä ristiriidassa sosiaalisen yhteistyön Euroopan ja maailman tavoitteen kanssa.” Palaaminen mihin yhteistyöhön? Luokkien väliseenkö? Mitä tarkoitetaan sosiaalisella yhteistyöllä? Nämä jäävät vastaamatta. Miten lakkautetaan ylikansalliset komentorakenteet? Vain lakkauttamalla niitä tukevat hallitukset; siis vain sosialistisen vallankumouksen kautta. On lisäksi huomattava, että myös sosialistisessa maailmassa on ylikansallisia komentorakenteita,

joten se, että linjamuistiossa puhutaan vain ylikansallisista rakenteista mainitsematta niiden kapitalistista luonnetta, osoittaa, että muistion tavoitteet ovat puhtaan nationalistisia eikä minkään kommunistisen puolueen tulisi niitä hyväksyä. Linjamuistiossa vaaditaan paluuta kansankotiin, siis keynesiläiseen hyvinvointiyhteiskuntaan. Kuten olemme monta kertaa toisaalla osoittaneet, hyvinvointiyhteiskunnan palauttaminen kapitalismin oloissa ei enää imperialismin toisen maailmansodan jälkeisestä kehityksestä johtuen ole mahdollista. Koska kuitenkin puolustamme hyvinvointia, on meidän oltava valmiita taistelemaan hyvinvoinnin turvaamiseksi sosialistisen vallankumouksen keinoin, sillä mikään muu ei enää hyvinvointipalveluita kykene turvaamaan.

Alaotsikon *Oikeus työhön* alla linjamuistiossa kysytään: ”Miksi ihmisiltä viedään oikeus työhön ja elinkeinojen harjoittamisen edellytykset?” Sitten tämä kysymys jätetään vastaamatta. Kappaleessa luetellaan vain perusteluja sille, miksi työ on jokaisen oikeus. Ettekö osaa vastata esittämääne kysymykseen? No, me voimme vastata puolestanne. Kapitalistisessa tuotannossa keskeisellä sijalla ei ole tavaroiden, vaan lisäarvon tuotanto. Lisäarvoa syntyy vain ihmisten työstä. Kapitalisti pyrkii minimoimaan palkkamenot korvaamalla työläisiä koneilla. Tällöin yksi työläinen tuottaa koneita käyttämällä moninkertaisesti sen, mitä yksi työläinen ilman koneita tuottaisi. Tähän sisältyy kapitalistin kannalta kuitenkin se ikävä piirre, että koneita käyttämällä ei voi tuottaa lisäarvoa. Mitä suuremmaksi muodostuu koneiden kustannusten osuus tuotteen arvosta, sitä pienempi on palkkojen ja lisäarvon osuus. Lopulta kapitalisti ei voi enää lisätä voittoaan työvoimaa vähentämällä, sillä palkkojen osuus on jo painettu hyvin alhaiseksi eikä lisäarvoa kerry, vaikka kuinka työläisiä vähentäisi. Aivan mahdoton ajatus kapitalistille olisi tällaisessa

tilanteessa palkata *lisää* työntekijöitä. Mutta tämänhän luulisi KTP:n jo tietävän. Miksi linjamuistiossa ei kuitenkaan mainita halaistua sanaa niistä todellisista syistä, jotka ovat johtaneet pysyvään rakenteelliseen työttömyyteen?

Seuraavaksi linjamuistio yhtyy Attacin vaatimuksiin: ”Talouden epävakauden ja keinottelun vähentämiseksi on perustelua palauttaa pääomamarkkinoiden säätely ja toteuttaa valuutan vaihtovero (niin sanottu Tobinin vero) sekä vero pörssikaupalle.” Tämä vaatimus on tunnetusti läpensä reformistinen ja perustuu siihen, että markkinatalous säilytetään. MTL on määrätietoisesti torjunut ajatuksen siitä, että Tobinin verolla tai muilla vastaavilla toimenpiteillä voitaisiin korjata kapitalismia yhtään inhimillisempään suuntaan. Ensinnä sen mahdollisuudet toteutua ovat utopiaa, toisekseen se ei toteutumisen jälkeen poistaisi yhtään ainuttakaan kapitalistisen yhteiskunnan ristiriitaa. Puhumalla suuria sanoja Tobinin veron autuudesta linjamuistion kirjoittajat yhtyvät niihin reformisteihin, jotka sumuttavat työläisiä ja nuoria samalla, kun vaativat kapitalistisen yhteiskunnan säilyttämistä ja porvarillisen demokratian vahvistamista sen sijaan, että agitoisivat sosialistisen vallankumouksen puolesta.

Eikä kukaan voi väittää, että ylläolevat puheemme kapitalistisen yhteiskunnan vahvistamisesta olisivat tuulesta temmattuja, sillä seuraavaksi linjamuistiossa todetaan: ”Kansanvaltaa on vahvistettava poistamalla ylikansallisen ja kansalaisista vieraantuneet edustuksellisen päätöksenteon ja kansalaisten välille muodostunut kuilu. — — Edustuksellista demokratiaa tulee kehittää niin, että kaikille suuntauksille turvataan tasa-arvoiset mahdollisuudet ja että vaaleissa toteutuu kansan tahto.” Sen sijaan, että linjamuistion kirjoittajat vaatisivat muutosta yhteiskunnan rakenteisiin, he vaativat luojittamaan nykyistä parlamentarismia. Äänioikeuden lähes sa-

tavuotias historia Suomessa on osoittanut, että vaaleissa ei kansan tahto toteudu, ei ole toteutunut ennen eikä toteudu nytkään. Miten se olisi mahdollista jatkossa, kun kapitalistisen yhteiskunnan totalitäärinen luonne muuttuu päivä päivältä selkeämmäksi? Eivätkö linjamuistion kirjoittajat ymmärrä, että kansan tahdon toteutuminen ei vaadi porvarillista demokratiaa ja eduskuntavaaleja, vaan sosialistista vallankumousta? Kuten tähän mennessä olemme havainneet, ovat linjamuistion vaatimukset ja niiden perustelut kauttaaltaan porvarillis-nationalistisia tai parhaimmillaankin vain reformistisia. Mutta vielä paremmaksi menee, kun seuraavaksi tarkastelemme, minkälaiseen yhteistyöhön KTP on valmis.

3. Minkälaista yhteistyötä linjamuistion kirjoittajat haluavat?

Alaotsikon *Yhteistyössä on voimaa* alla linjamuistiossa esitellään niitä yhteistyökuvioita, joihin kirjoittajat tähtäävät: ”Yhteistyöhön kutsumme kaikki näitä tavoitteita tukevat omista lähtökohdistaan.” Lähtökohdat eivät näytä lupaavan paljoa. ”Yhteistyö rakennetaan pohjalle, jossa kunnioitetaan mukana olevien erilaisuutta ja erilaisia näkemyksiä aatteellisissa ja politiikan kysymyksissä ja oikeutta toimia omien tavoitteidensa pohjalta.” Tämähän muistuttaa kovasti Maailman sosiaalifoorumin peruskirjaa samoin kuin helmikuussa Helsingissä perustetun Pro demokratia -verkoston tavoitteita. Iskulauseita ovat pluralismi ja demokratia, mutta kuten käytännössä olemme nähneet, pluralismin vaatimuksella vain peitellään sitä, että asioista ei uskalleta keskustella. Tarkoitako erilaisuuden kunnioittaminen sitä, että erilaisuudesta ei keskustella? Miten KTP kehtaa olla oikeistolaisten pien-

puolueiden kanssa liitossa ilman, että kritisoi niitä — tai vaikka kritisoisikin? Kun kerran sekä tämän linjamuistion että Pro demokratia -verkoston tavoitteet sekä käytännön että teorian tasolla ovat lähes identtiset (Pro demokratia -verkosto ei painota toiminnassaan EU-vastaisuutta samassa määrin, mutta näkemykset Tobinin verosta, porvarillisen demokratian vahvistamisesta, hyvinvointivaltion elvyttämisestä kuolevan kapitalismin oloissa jne. ovat samat molemmille tahoille), miksi nämä kaksi verkostoa eivät yhdisty? Eikö olisi parempi, että Suomessa olisi vain yksi epämääräinen reformistisia vaatimuksia esittävä verkosto kahden sijasta? Esim. SKP:lle ei tuota mitään ongelmia olla Pro demokratia -verkostossa, mutta jostain syystä KTP pysyy sen ulkopuolella — miksi?

MTL:n liittolaispolitiikan lähtökohtana on rakentaa yhteisrintama, joka perustuu niille asioille, joista ollaan samaa mieltä, mutta samalla ei pidä unohtaa niitä asioita, joista ollaan eri mieltä. Emme suostu mihinkään yhteis- tai kansanrintamaan porvareiden kanssa. Tavoitteena on liittolaisten ajatusten läheneminen, ja tämä voi onnistua vain keskustelemalla erimielisyyksistä. Vaikenemalla erimielisyyksistä huijataan sekä itseä että työväenluokkaa. Marssimme erikseen, mutta iskemme yhdessä — tältä pohjalta toimimme. Aivan eri lähtökohdan on ottanut KTP, joka on mukana linjamuistiossa, jossa sanotaan: ”Sen [yhteistyön] tarkoitus on ylittää sellaisia perinteisiä raja-aitoja, jotka ovat estäneet muutosvoimien kokoamista.” Eli kun mukana on KTP ja oikeistolaisia puolueita, kyseessä on puhtaasti kansanrintama, muodostelma, jota stalinistinen politiikka on aina suosinut ja joka on jomonasti johtanut työläisten veriseen tappioon. ”Perinteinen raja-aita” ei siis olekaan niin kovin perinteinen, mutta tässä sillä ilmeisesti tarkoitetaan kommunisteiksi itseään kutsuvien ja porvarillisten puolueiden välistä yhteistyötä. Tämän

raja-aidan soisimme pysyvän pystyssä edelleenkin. Tosin pieni ero KTP:n liittolaispolitiikassa menneisiin aikoihin verrattuna löytyy: aiemmin stalinistit liittoutuivat liberaalisen porvariston kanssa äärioikeistoa vastaan, mutta nyt liittoudutaan äärioikeiston kanssa liberaalisia porvareita vastaan. Työväenpuolueet eivät saa aikaiseksi kuin vahinkoa itselleen ja työväenluokalle liittoutumalla porvariston kanssa.

”Näin rakennetun yhteistyön tavoite on luoda uskottava vaihtoehto, joka voi saada Suomen kansan laajan tuen. Tämä on välttämätön edellytys sille, että saadaan aikaan muutos ja voidaan korjata Suomen talous- ja yhteiskuntapolitiikan perussuunta ja ulkopoliittista turvattomuutta lisäävä suuntaus Suomen kansan etujen ja toiveiden mukaiseksi.” Tässä ollaan vaarallisella tiellä. Mikäli linjamuistion taakse ryhmittynyt liittouma jostain syystä saisikin Suomen kansan laajan tuen, pitäisivät liittoumassa mukana olevat äärioikeistolaiset puolueet huolen siitä, että pääoman (pohjimmiltaan on aivan sama, onko pääoma kansallista vai ylikansallista, sillä kapitalistit riistävät työläisiä aivan samalla tavalla pääoman kansallisuudesta riippumatta) edut toteutuisivat. KTP:n roolina liittoutumassa olisi pitää työväestö aisoissa, jotta oikeistopuolueet pääsisivät mellastamaan. Onneksi odotettavissa ei ole, että tämänlainen liittouma voisi saada laajaa tukea, jo pelkästään siksi, että sen poliittiset vaatimukset eivät tarjoa mitään uutta verrattuna esim. niihin vaatimuksiin, joita ovat esittäneet Attac ja SKP, joka toisin kuin KTP on sentään tajunnut olla pitämättä suurempaa meteliä stalinistisesta menneisyydestään. Lisäksi se, että KTP ei ole muuttanut yhteiskunnallisista analyyseistaan, kannanotoistaan ja iskulauseistaan moneen vuoteen juuri muuta kuin päivämäärän, on omiaan pitämään KTP:n uskottavuuden alhaisella tasolla. Marxilaisen puolueen on jatkuvasti kehitettävä teoriaansa, jotta

se kykenisi johtamaan työväenluokkaa, tai jotta työväenluokka edes kuuntelisi, mitä puolueella on sanottavanaan. Koska KTP on aina laiminlyönyt tämän velvollisuuden, se joutuu epätoivossaan turvautumaan epämääräisiin oikeistolaisiin liittolaisiin, jotta kansanrintaman yhteinen kannatus ylittäisi edes virhemarginaalin.

Linjamuistion kirjoittajat ovat valmiita jopa menemään hallitukseen. Tämä hallitus olisi porvarillinen, sillä se ohjaisi kapitalistista yhteiskuntaa ja enemmistö siihen osallistuvista puolueista olisi porvarillisia puolueita. Siitä huolimatta KTP:lle ei tuota ongelmia yhtyä tällaiseen kannanottoon. Muistiossa kirjoitetaan: ”Mikäli hallitukselta puuttuu kyky vastata pohjoismaisen hyvinvointimallin ja työllisyyden turvaamisesta sekä Suomen kansan etujen mukaisen politiikan toteuttamisesta, on maahan toteutettava uusi hallituskoalitio tarvittaessa niin, että mukana on edustus eduskunnan ulkopuolisista liikkeistä taikka osittain kokonaan politiikan ulkopuolelta, minkä on mahdollista parlamentarismissa.” Heille ei siis kelpaakaan se, että porvarillista demokratiaa, kansan tahtoa ja vaalien merkitystä vahvistetaan — ei, itse asiassa he ovat valmiit toimimaan tätä kansan tahtoa vastaan ja muodostamaan porvarillisen hallituksen eduskunnan ulkopuolisista liikkeistä, siis sellaisista liikkeistä, jotka eivät saisi kansan tukea taakseen (mikäli vaalien merkitys vahvistuisi kansan tahdon toteuttajana). Miten mikään hallitus — sitä linjamuistiossa ei kerrota — kykenisi nykyisen imperialismin oloissa toteuttamaan yhdessä ainoassa pienessä kapitalistisessa valtiossa pohjoismaisen hyvinvointimallin ja työllisyyden turvaavaa politiikkaa? Miten linjamuistion kirjoittajat ovat ottaneet huomioon kansainväliset suhteet, jotka edellyttävät pohjoismaisen hyvinvointivaltion romuttamista ja työllisyyden vähentämistä? Eivät mitenkään. He eivät ole ajatelleet

asioita, analysoineet kapitalistisen yhteiskunnan tilaa ja sitä, mitä on tehtävä, jotta kansan enemmistön, työväenluokan etu toteutuisi. Pohjoismaista hyvinvointivaltiota ei voi enää rakentaa; on toteutettava sosialistinen vallankumous, jonka jälkeen voidaan kylläkin ajaa kirkkaasti ohi pohjoismaisesta hyvinvointivaltiosta ja toteuttaa vieläkin täydellisempää hyvinvointia. Mutta tämä ei onnistu ilman pitkäjänteisiä ja raskaita vallankumoustaisteluita.

Tosin vallankumouksellisia voimia tämän linjamuistion mukaiseen, ”muutosvoimiksi” itseään kutsuvaan liittoon ei edes huolitaisi, sillä: ”EU-kriittisten, yhdistyneiden muutosvoimien ohjelman taakse kutsutaan jokainen lakien ja hyvinvointitapojen mukaisena puolue- tai järjestörekisteriin hyväksytty puolue tai poliittinen tai muu kansalaisjärjestö. Jokainen yksittäinen kansalainen, joka hyväksyy ohjelman, kutsutaan täten liittymään sen hyväksyviin puolueisiin tai kansalaisjärjestöihin.” Edellyttämällä liiton kaikilta osapuolilta lakien ja hyvien tapojen noudattamista viestitään samalla, että liitolla ei ole mitään pyrkimystä horjuttaa porvarillisen valtion lakeja tai ”hyviä tapoja”.

Linjamuistiossa suorastaan kehoitetaan kansalaisia olemaan osallistumasta politiikkaan muuten kuin äänestämällä. Muistio päätetään sanoilla: ”Kansan tukeen nojaava hallitus voi tehdä uudistukset.” Mikä on kansan tukeen nojaava hallitus? Kyllähän nykyinenkin hallitus nojaa kansan tukeen, sillä se on eduskuntavaalitulosten pohjalta muodostettu enemmistöhallitus. Mutta linjamuistion kirjoittajien mielestä se ei toteuta kansan tahtoa. Mikä siis pielessä? Linjamuistiossa kansalaisen rooli pelkistetään äänestäjän rooliksi. Kansalainen liittyy puolueeseen ja äänestää, mutta valtaa käyttää vain hallitus. Kansan tukeen nojaava hallitus ei ole kansan muodostama hallitus — tämä siis sulkee pois työväenhallituksen, jon-

ka työläisten neuvostot ovat keskuudestaan valinneet. Ja tällaisessa yhteistyössä KTP on ilomielin mukana.

4. Miksi koko linjamuistio on pielessä?

Kuten ylläolevasta on tähän mennessä jo käynyt hyvin selväksi, linjamuistiossa ovat pielessä sekä tavoitteet, perustelut että yhteistyöpyrkimykset. On syytä miettiä, miten on mahdollista, että kommunistisena puolueena itseään pitävä KTP on mukana näin syvästi virheellisen asiakirjan valmistelussa ja vielä tohtii kysyä josko myös MTL yhtyisi siihen.

Kolmannen osan toinen alaotsikko *Rauhan puolesta* valottaa tätä kysymystä, ja päätämme analyysin tämän kappaleen käsittelyyn. Muistion mukaan: ”Suomen tulee korottaa äänensä rauhan puolesta ja sen puolesta, että oikea suhtautumistapa terrorismin, väkivallan ja kostoiskujen kierteen katkaisemiseen on tarttua köyhyyden ja syrjäytymisen ongelmiin ja ihmisten hätään ja suunnata sotimisen sijaan voimavarat näiden ongelmien ratkaisemiseen ja demokraattisten vaikutusmahdollisuuksien vahvistamiseen niiden kaventamisen sijaan terrorismijahdin varjolla. Tällä tavoin poistetaan pohjaa väkivaltaan turvautumiselta, terrorismin ja kostamisen kierteeltä.” Tässä linjamuistiota tukevat voimat eivät poikkeakaan piiruakaan pasifisteista, jotka uskovat rauhanomaisen ratkaisun pelastavan maailman. Lähtökohtana on korjata köyhyyttä ja syrjäytymistä, jotka nähdään terrorismin ja väkivallan syinä. Kuitenkaan ei katsota tarpeelliseksi korjata niitä syytä, jotka luovat köyhyyttä ja syrjäytymistä. Nämä ilmiöt ovat erottamattomat kapitalistisesta yhteiskunnasta, ja jollei kapitalistista yhteiskuntaa kokonaisuudessaan kumota, ei voida poistaa köyhyyttä ja syrjäytymistä. Jos vene vuotaa, on vii-

saampaa tukkia reikä pienellä vaivalla kuin äyskäröidä venettä tyhjäksi suurella vaivalla. Kun väsymys iskee, vene uppoaa kuitenkin, mutta paikattu vene pysyy pinnalla. Jos köyhyyden ja syrjäytymisen syitä ei poisteta, nämä ilmiöt toistuvat aina uudelleen, mikäli keskitytään vain itse köyhyyden ja syrjäytymisen korjaamiseen siellä, missä niitä ilmenee.

Linjamuistiossa jatketaan: ”Vastakkainasettelun, vihollis- ja uhkakuvien ja sotilaallisen voimankäytön pohjalta toimiva maailma on turvattomuuden maailma. Suomen tulee — — käyttää sodan jälkeisessä ulkopoliitikassa saavuttamaansa hyvää mainetta rauhan edistämiseen ja jännityksen ja vastakkainasettelun vähentämiseen.” Tietenkin väkivaltainen maailma on turvaton. Mutta onko sen sanomisessa mitään hyötyä, jos ei kerrota, mistä tämä maailman väkivaltaisuus johtuu ja miksi pasifistit eivät ole onnistuneet kitkemään väkivaltaa maailmasta. (Sanonta ”sodan jälkeinen ulkopoliitika” sitä paitsi unohtaa, että toisen maailmansodan jälkeen on kapitalistien etujen vuoksi sodittu kymmeniä sotia eri puolilla maailmaa.) Tähän tiivistyy koko linjamuistion onttous ja se, kuinka KTP on tässä yhteistyössä mukana laput silmillä. Sanomalla, että Suomen tulee toimia vastakkainasettelun vähentämiseksi, kielletään samalla se tosiasia, että kapitalistinen yhteiskunta on jakautunut sovittamattomasti ristiriitaisiin luokkiin, kapitalisteihin ja proletariaattiin. Ei sanota suoraan, että maailman väkivaltaisuus johtuu kapitalistisesta tuotantomuodosta, joka väistämättä johtaa sotiin, ja että sotien torjumiseksi on välttämätöntä kumota kapitalismi, ja tämä tapahtuu lähes väistämättä vallankumouksellisten kansalaisotien muodossa. Kansallisen yhtenäisyyden valhetta ei siis pidä lietsoa, vaan sitä vastaan on taisteltava. Muistiolla KTP antaa ymmärtää, että rauhanomainen rinnakkaiselo ja rauhanomainen kehitys johtavat sosialismin voittoon. Historia opettaa

täysin päinvastaista: kun esimerkiksi Chilessä kokeiltiin rauhanomaista siirtymistä sosialismiin, maa joutui sotilasjuntan komentoon lähes kahdeksikymmeneksi vuodeksi. Sosialismi voi voittaa vain työväenluokan vallankumouksen kautta, ja nykyisen yhteiskunnan oloissa tämä vallankumous on väistämättä väkivaltainen. Mitä järjestäytyneempiä ja voimakkaampia työväenkaartit ovat, sitä pienemmällä verenvuodatuksella vallankumous onnistuu. Kieltämällä sovittamattomien luokkaristiriitojen olemassaolo kaivetaan vain maata omien jalkojen alta, tehdään oma ohjelma ja analyysi rammoiksi.

Siksi, että KTP tunnustaa dialektisen ja historiallisen materialismin vain sanoissa, mutta toimii käytännössä sen vastaisesti, se on ajautunut epämääräiseen vaaliyhteistyöhön vieläkin epämääräisempien oikeistopuolueiden kanssa. Populistiset vaaliteesit, joita käsittelemämme linjamuistio on pullollaan, ovat aina oikeiston suosiossa. Vaikka suomalaiset äärioikeistolaiset puolueet ovat lähinnä naurettavia, niiden riveistä voi periaatteessa nousta Hitleriin ja Mussoliniin verrattavissa olevia diktaattoreja. Ensimmäisinä toiminaan valtaan päästyään he panevat vankilaan tai teloittavat kaikki työväenjohtajat. Jos KTP kuvittelee selviävänsä sillä, että on nyt liitossa näiden puolueiden kanssa, taitaa erehtyä. KTP voisi yrittää korjata erehdystään sanoutumalla irti linjamuistiosta ja sitä valmistelevista oikeistopuolueista. Mikäli KTP muuttaisi politiikkansa suuntaa, alkaisi analysoida tämän päivän yhteiskuntaa ja toimisi marxilaisten periaatteiden ja marxilaisen politiikan mukaisesti työväenluokan etujen ajajana ja erossa kaikista porvarillisista liittoutumista — tämän toteutumiseen emme kuitenkaan KTP:n kohdalla usko — vaaliyhteistyö MTL:n ja KTP:n välillä saattaisi olla mahdollista. MTL ei tule missään tapauksessa yhtymään linjamuistiossa esitettyihin teeseihin eduskuntavaaleissa eikä nii-

den ulkopuolella.

MTL:n järjestäytymiskokouksessa 10.3.2002 hyväksytyssä puolueemme ohjelmassa toteamme eduskuntavaaleista seuraavaa: ”Marxilainen Työväenliitto valmistautuu osallistumaan vuoden 2003 eduskuntavaaleihin mahdollisimman monessa vaalipiirissä omin tunnuksin ja itsenäisellä ohjelmalla. Tämän lisäksi puolue voi toimia yhteistyössä muiden puolueiden ja järjestöjen kanssa — rekisteröimättömien tai rekisteröityjen — ja tällöin sovitaan kunkin omien tunnusten lisäksi myös yhteisistä vaatimuksista. Koska Marxilainen Työväenliitto on rekisteröimätön puolue ja osallistuu vaaleihin omin tunnuksin, valitsijayhdistysten muodostama yhteislista on vaaliteknisessä mielessä ainut mahdollinen yhteistyön muoto. Tämä edellyttää sekä Marxilaista Työväenliittoa että meidän kanssamme vaaliyhteistyöhön halukkaita tahoja keräämään lain vaatimat sata valitsijamiestä kullekin ehdokkaalle. Päätavoitteenamme ei ole kapitalismin uudistaminen vaan sen kumoaminen, ja eduskuntavaalit ovat meille yksi propagandan muoto. Siksi katsomme täysin virheelliseksi taktiikaksi luopua puolueen periaatteista vain teknisesti mahdollisimman helpon vaalisuorituksen vuoksi. Missään tapauksessa emme hyväksy kansanrintamaan perustuvaa vaaliyhteistyötä oikeistolaisten tai näiden kanssa liitossa olevien puolueiden kanssa, vaikka yhteistyö tapahtuisikin muissa vaalipiireissä kuin missä meillä on ehdokkaita. Vaaliohjelmamme pohjautuu tämän ohjelman 6. pykälässä kirjattuihin tunnuksiin. Näissä puitteissa järjestäytymiskokous valtuuttaa kokouksessa valitun keskuskomitean toteuttamaan vaalityötä, siihen liittyvää yhteistyötä sekä koostamaan vaaliohjelman.” (Ohjelmamme 6. pykälään voi tutustua erillisinä vihkoina julkaistujen puolueen asiakirjojen kautta tai internetissä osoitteessa <http://www.mtl-fi.org>.)

KTP:llä on vielä mahdollisuus valita: joko se toteuttaa työväenluokkaa pettävää politiikkaa osallistumalla eduskuntavaaleihin yhdessä nationalististen oikeistopuolueiden kanssa, tai se muuttuu vallankumoukselliseksi puolueeksi ja osallistuu eduskuntavaaleihin vallankumouksellisella ohjelmalla yhdessä MTL:n kanssa. Mikäli KTP valitsee oikeistopuolueet, emme jää suremaan KTP:n perään.

1,50 e

Kommunistisen Työväenpuolueen Helsingin piiri on perustamassa uutta vaalipuoluetta yhdessä oikeistolaisten ja äärioikeistolaisten kanssa vuoden 2003 eduskuntavaaleihin. Aiemmin tänä vuonna KTP esiintyi vielä yhtenäisenä suunnitelmien takana. Tuolloin myös Marxilaista Työväenliittoa kosiskeltiin mukaan kansanrintamaan. Vaalisuunnitelmat ovat sittemmin johtaneet KTP:ssä julkiseen hajaannukseen. Marxilainen Työväenliitto lähetti maaliskuussa KTP:lle vastineensa kansanrintaman linjamuistioon. Tässä pamfletissa julkaistaan tämä vastine sekä käsitellään stalinismin kansanrintamapolitiikkaa yleisemminkin.